

دانشجویان مهندسی پزشکی که شرکت استارت آپی راه اندازی کرده اند، از چالش هایشان می گویند

به ما می گویند «کم تجربه»

راه تجربه

متقاعد کردن پزشکان سخت است

به خاطر سن کم و دانشجو بودن نشان چالش های بسیاری دارند و کم تجربه آن ها اعتماد می شود. این مشکل تلاش آن ها را مضاعف کرده است. برای رسیدن به هدفشان در دوره های آموزشی مختلف شرکت کردند تا بتوانند در متقاعد کردن استادان و پزشکان موفق باشند.

شمشیری تعریف می کند: متقاعد کردن یک پزشک برای خرید لوازم پزشکی بسته به بار علمی مادر و غیر از آن نمی توانیم پزشکان را برای انجام کارهای تخصصی متقاعد کنیم. مشکل دیگر مخدمات پس از فروش است. مثلاً محصولی ۱۰ سال ضمانت پس از فروش دارد و خریدار می پرسد «شما اول کارتان است؛ چطور می خواهید تضمین کنید». مافقظ می توانیم مهارت های فنی خود را به آن ها نشان دهیم و بگوییم اگر دستگاهی خراب شد، نیروهای ما آن را تعمیر می کنند. چون در این دو سال تأسیس شرکت و گذراندن آموزش های مختلف به توان نیروهایمان اعتماد داریم.

بی سواد نیستیم

گروه تحریریه این شرکت هم به دنبال نشر مطالب تخصصی هستند تا به اطرافیان نشان بگویند هر چند دانشجو هستند و تجربه یک متخصص را ندارند، تلاش می کنند در حد خودشان آگاهی و تخصص کسب کنند؛ برای همین نشریه «بیوتیک مدیکال» را فعال کرده اند. در این نشریه در کنار بهره مندی از حضور استادان، از ظرفیت دانشجویان نیز استفاده می کنند. ضیایی با اشاره به این موضوع توضیح می دهد: در هر کاری برای جلب اعتماد دیگران باید تخصص کافی کسب کنید تا بتوانید در آن عرصه حرفی برای گفتن داشته باشید. ما به این موضوع فکر کردیم که هر جا می رویم، فرض را بر این نگذارند که تعدادی دانشجو خام و بی تجربه هستیم. بنابراین نشریه ای تخصصی در حوزه کاری خودمان تولید می کنیم و با انتشار مطالب تخصصی، علاوه بر ایجاد امید در دل دیگر دانشجویان این رشته، به همه می گوییم دوره دانشجویی فقط مختص انجام پروژه های نظری نیست.

صفائی به خاطر سن کمشان قضاوت می شوند و برخی هم فکر می کنند آن دو تخصص کافی ندارند، اما هیچ کدامشان کوتاه نمی آیند و دست از تلاش بر نمی دارند. اصلاً باهم بودند نشان به خاطر همین ریسک پذیری برای رسیدن به اهداف است. بیشتر از دو سال پیش، وقتی امیرحسین ضیایی متوجه می شود امیرحسین شمشیری، دوست دوران مدرسه اش، هم مثل او مهندسی پزشکی می خواند، تصمیم می گیرد سری به او بزند و این دیدار مجدد بعد از پنج شش سال، آن ها را کنار هم قرار می دهد و نتیجه اش تأسیس شرکت استارت آپی «امیران مدیکال» می شود که علاوه بر ارائه محصولات متنوع، خدمات تعمیرات و آموزش نیز ارائه می کند. این دو دانشجوی سال آخر کارشناسی رشته مهندسی پزشکی تلاش می کنند فضایی برای رشته تحصیلی شان ایجاد و مسیر کارآفرینی را برای دیگر هم رشته ای های خود هموار کنند.

فضای فنی رشته مادر دانشگاه کم است

«علاقه به موضوع توان بخشی و بهتر شدن زندگی آدم ها برایمان خوشایند است.» شمشیری با تأکید بر این موضوع می گوید: رشته ما سه زیرمجموعه بیومتریال (ساخت)، بیومکانیک (تعمیرات) و بیوالکتریک (زبان های برنامه نویسی) دارد. شاید بتوان گفت مهندسی پزشکی درباره تجهیزات پزشکی در سه حوزه تولید و ساخت، تعمیرات و عیب یابی و کالیبره کردن دستگاه های پزشکی است. او ادامه می دهد: فضای کار فنی برای رشته ماکم و در دانشگاه فقط بخش تئوری مطرح است و ورود به بازار کار سخت می شود. این خلأ سبب شد به فکر تشکیل استارت آپی باشیم که برای خودمان و دیگران ایجاد کار کند و خوشبختانه از طریق آن توانسته ایم برای بیست نفر از دانشجویان این رشته کارآفرینی کنیم.

فقط به دنبال تجارت نیستیم

فروش و تعمیرات لوازم پزشکی را فعال کرده اند. اما قرار نیست فقط تجارت کنند. آن ها در کنار سود به دنبال این هستند که به هم رشته ای های خود یادآوری کنند به دنبال تولید ملی باشند و سعی کنند با تلاش از ظرفیت خودشان استفاده کنند. ضیایی مهر می گوید: کار ما فقط به فروش و تعمیرات لوازم پزشکی منتهی نمی شود. در گروه های تیم اختراعات، ثبت ایده ها و تحریریه هم داریم. دانشجویان مالیده های نابی دارند که می توانند به تولید برسانند، فقط باید مسیر درست را طی کنند. وی ادامه می دهد: سایت های خارجی را می گردیم و تکنولوژی روز را می بینیم و پیگیر تولید آن می شویم. قبول داریم کار آسانی نیست، اما با تلاش و کوشش و خرد جمعی بالاخره به نتیجه خواهیم رسید.

امیرحسین ضیایی مهر، متولد ۱۳۸۰

از خانواده ای فرهنگی است. مادرش مدرس ادبیات است و او هم علاقه مند به شعر و شاعری. کسی فکرش را نمی کرد امیرحسین رشته تجربی را انتخاب کند و به دنبال ادبیات نباشد. هرچند به قول خودش، مسیرش با علاقه اش به شعر و شاعری منافاتی ندارد. از دوران نوجوانی به دنبال ورزش بود و ۳۰۰ کیلوگرم وزن دارد.

آن طور که برایمان تعریف می کند، یک سال برای انتخاب این رشته پرس و جو و سپس آن را انتخاب کرده است. دوران کرونا خاطره تلخی برای او به جا گذاشته و پدرش، بزرگ ترین پشتوانه زندگی اش، را از دست داده است.

امیرحسین شمشیری، متولد ۱۳۸۱

آن طور که خودش می گوید، پدرش شغل آزاد دارد و امیرحسین را تئوری بزرگ کرده که از هفت هشت سالگی در بازار باشد. تابستان های اودم مغازه های گذشت تا با کسب و کار آشنا شود. حتی پدرش می سپرد دستمزدی به او ندهند، چون قرار بود فوت و فن کار دستش بیاید. در کنار درس و کارهای پاره وقت، موسیقی هم کار می کرد. به خاطر توانش در نواختن ادوات مختلف موسیقی اطرافیان تصور می کردند رشته هنر را انتخاب کند. اما پس از خواندن رشته تجربی، در دانشگاه وارد رشته مهندسی پزشکی شد.

